

то она пашапортъ-атъ си носилце. и коя-то
 никога отъ себе си неоставаше. Они хванаха
 още по низко да говорятъ, и думы-те, кои-то
 она отъ время на время слушаше не бѣха та-
 кива, кои-то можяха да я усердчатъ. “Никой
 “не я видѣ у дома да влѣзе, говоряха без-
 “образни-те; нито пакъ нѣкой ся сомнѣва че
 “тя е въ село-то:„. Они още по низко хва-
 наха да говорятъ. Послѣ като малко помол-
 чаха, и като она въ умъ-атъ си изображаваше
 най голѣмы-те злосчастія, млада-та дѣвойка тотъ-
 часъ видѣ да ся яви близо при нея глава-та на
 умразна-та оная стара, коя-то верху соба-та деб-
 жо ся качуваше. Всяка-та ѣ кровь въ жили-те ѣ
 замразнаха. Жарко ѣ ся моляше животъ-атъ
 ѣ да ѣ остави, изново увѣряюще я че никакъ
 пари нема; но немилостива-та стара безъ да ѣ
 ся отговори, подкачи въ дрехы-те ѣ да тхрси,
 и въ убувкы-те ѣ, кои-то да извади бѣше ѣ ка-
 зала. Мужъ-атъ ѣ донесе свѣщъ: пригледаха
 пашапортна-та торбичка, руцѣ-те ѣ разгърнаха;
 наконецъ старо-то това ступанство, като видѣ
 че тхрсенъ-то му е безполѣзно, слѣзе доло и
 остави наша-та путешественница умрѣла паче
 ижели жива.